

מדקדקים

בימה לדיון בין התמימים ואנ"ש
להגברת הלימוד והעיון בשיחות תנש"א-תשנ"ב

גליון כ

דבר מלכות ש"פ כ"תשא תשנ"ב

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

תוכן

מפורים קטן ל"גדול יהיה" / עמ' 6
יומן מרתק מהתוועדות ש"פ כ"תשא תשנ"ב

ירידה? לא מתפעלים, מתקדמים / עמ' 8
הרה"ח נחמיה גרייזמן - משפיע בישיבת חח"ל צפת, אה"ק

גילוי העצמות בשיחות האחרונות / עמ' 11
הרה"ח שמואל ששון - ר"מ בישי"ק תורת אמת, ירושלים עיה"ק ת"ו

יו"ל ע"י מערכת 'מדקדקים'

שע"י תלמידי התמימים בישיבת תות"ל המרכזית
770 - בית משיח

• **יוצא לאור לקראת ש"ק פרשת כ"תשא תשע"ח**

הגיליון הבא יצא לאור בעז"ה לקראת ש"ק פרשת ויקהל-פקודי
אנ"ש והתמימים מוזמנים לשלוח הערות ותגובות עד יום שני י"ח אדר
לתרומות והקדשות, לתגובות, או להצטרפות לקבלת הקובץ באימייל מידי שבוע:
©medakdekim770@gmail.com • ☎+1(540)358-5152

כמה מילים בפתח העיון בשיחת ש"פ כי"תשא תשנ"ב

מה יהיה בסוף? - לא נדיר לשמוע שאלה בנוסח כזה או דומה נשמעת מפי מאן דהוא, במיוחד כאשר הוא נמצא בצרה או משבר כלשהו.

שיחת הדבר מלכות השבועית, משרטטת בצורה ברורה את שלושת השלבים המרכזיים כל תהליך, איזה שיהיה: ראש תוך וסוף. יותר מכך, לא רק שהשיחה מגדירה ותוחמת את שלושת השלבים, כל אחד לפי ענינו - היא גם מבארת כיצד הם משלימים זה את זה ונעוצים זה בזה, כך שבכל אחד מהשלבים מורגש בבירור כיצד כלולים בו גם השאר.

במיוחד אמורים הדברים לגבי השלב העיקרי המבואר בשיחה, שלב ה' - התוך והירידה. הביאור אינו רק אותו ביאור וותיק ומוכר, של 'ירידה צורך עליה'. הרבי אינו מסתפק בקביעה ששלב ה' "מכריז" שהוא בא כשני לאחר האל"ף", ומורגש בו שהוא מוליך אל הג'.

הרבה יותר מכך: מכיוון ששלב ה' מתוכנן ומאורגן על ידי הקב"ה, כחלק מהתהליך השלם - נמצא שכל הירידה שבו אינה אלא "לפי שעה", "בחיצוניות" ו"למראית עינים". אבל באמת ובפנימיות - התכלית המושלמת, זו שתוכננה בשלב הא' ותבוצע בג', נוכחת במלוא עוצמתה כבר בשלב ה'. ואם כך אין ירידה 'לצורך', ועליה שאחר כך; הכל הכל, מתחילה ועד סוף, הוא עליה אחת גדולה.

אמור מעתה: לשאול מה יהיה בסוף - זו שאלה קטנונית, הנובעת מההסתכלות החיצונית של 'ירידה לצורך עליה'. כי באמת ובפנימיות - הסוף הוא לא יהיה, הוא הווה.

כשמתבוננים בגישה העוצמתית של שיחת הדבר מלכות, וזוכרים שכל השלבים הם מהלך אחד מתוכנן מלמעלה, ושלכל אחד מאיתנו יש את הכח מהרבי לפעול את כל הענינים כולם - אנו מקבלים כוחות איתנים לעבור הכל. גם את כל הבי"תים הקטנים שבהם אנו נתקלים בחיי היום יום, וגם ובעיקר - לעבור את הבי"ת הגדול והמתארך שהופיע עלינו זמן קצר לאחר אמירת השיחה, בכ"ז באדר.

ההתבוננות במסקנות אלו העולות מהשיחה, תכניס אותנו אל הענין שאודותיו "כעת ההדגשה בעיקר" - "סיום ושלימות וגמר העבודה - להביא את הגימ"ל דגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!"

דברי הרב

מהתנוועדות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ה"מסווה" הוא רק בחיצוניות

עצם מציאותו של יהודי היא למעלה מכל עניני העולם • מצד
תוקף האור והגילוי של היהודי (ללא מסוה) יכולים העולם
והנבראים להתבטל ממציאיותם! • קטעים משיחת ש"פ כי תשא,
ח"י אדר ראשון ה'תשנ"ב, בלתי מוגה

יש לבאר את שלשת הענינים האמורים לעיל כפי שהם משתקפים בעבודת האדם
בכל יום ויום:

לכל לראש ישנה עצם מציאותו של היהודי - "אני" (ענין האל"ף), התחלת ויסוד
כל הענינים); ורק לאחר מכן הוא מתחיל בעבודתו - "מודה אני", ובאופן שזה
נמשך בכל פרטי עבודתו בעניני העולם במשך כל היום כולו, שעבודתו היא
באופן של "מודה" והודאה (שזהו ה"אני" כפי שהוא יורד לעבוד עם עניני העולם
והבריאה), ביי"ת; ועד שעי"ז הוא מגיע לתכלית השלימות בהודאה, באמירת
ה"אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך" בסיום וחזרת היום לאחרי
תפילת ערבית (דקאי על השלימות דהגאולה העתידה, סיום ההשתלשלות כנ"ל),
אשר תוכנה וענינה של הודאה זו בעבודה הוא - עשיית החשבון מכל פרטי
עבודתו במשך כל היום כולו, ואח"כ הוא עושה הסך-הכל בקריאת שמע שעל
המטה, שאז הוא מחליט ו"מודה" שאת זה הוא יכול להביא ("אז דאָס קען ער
צושטעלן") לה"בידך אפקיד רוחי".

יש להוסיף, שענין זה מודגש גם בסיום הפרשה אודות ה"מסווה", שמשם רבינו
הי' "בוטלו בשעה שהי' מדבר עם ישראל . . . ודבר עם בני ישראל וראו קרני ההוד
בפניו, וכשהוא מסתלק מהם והשיב משה את המסוה על פניו".

כלומר:

בשעה שיהודי אחד (כולל ובמיוחד - משה רבינו) מדבר עם יהודי חבירו (עצם מציאותו, "אני") - אין צורך כלל ב"מסוה", ולכן הדיבור הוא באופן ד"פנים בפנים דיבר", שבעת מ"ת היו פניו של הקב"ה (כביכול) גלויות כנגד פניו של יהודי; אבל כשהיהודי הולך להתעסק בעניני העולם והבריאה, הרי כל זמן שנמצאים אנו עדיין לפני הגאולה האמיתית והשלימה - יש צורך להשיב "את המסוה על פניו", כי מצד תוקף האור והגילוי של היהודי (ללא מסוה) יכולים העולם והנבראים להתבטל מציאותם!

יש לבאר לימוד והוראה נוספת מזה בעבודת האדם:

לכל לראש ישנה עצם מציאותו של היהודי - "אני" (ענין האל"ף, התחלת ויסוד כל הענינים); ורק לאחר מכן הוא מתחיל בעבודתו - "מודה אני", ובאופן שזה נמשך בכל פרטי עבודתו

יהודי צריך לדעת שכאשר הוא עסוק בעניני העולם, הרי הוא לבוש "מסוה", כלומר ששייכותו והתעסקותו לעניני העולם אינה אלא בחיצוניותו, אבל הפנימיות שלו קשורה ושייכת רק לעניני תורה ומצוותיו. וכמדובר כמה פעמים שעצם מציאותו של יהודי היא למעלה מכל עניני העולם ומהעבודה בעניני העולם, כולל גם מהעבודה באופן ד"כל מעשיו יהיו לשם שמים" ו"בכל דרכיך דעהו", ומצד עצם מציאותו (האל"ף ד"אני") - כל ענינו ועיסוקו הוא אך ורק בתורה ומצוותיו (ענין האל"ף שקדם לעולם)!

וזהו הלימוד וההוראה המיוחדת שיש ללמוד מפרשת השבוע - שלכאור"א מישראל ניתן הציווי והנתינת-כח שיהיו אצלו כל שלשה ענינים אלו בעבודתו במשך כל יום (כמדובר עד"ז בשנים שעברו).

ויהי רצון - והוא העיקר - שבעמדנו בפרשת "כי תשא" הכוללת את כל הענינים כולם, ועד לסיום סדר ההשתלשלות בגאולה האמיתית והשלימה (כנ"ל בארוכה), ובעמדנו לפני קריאת התורה בפרשת "ויקהל משה" הרומזת על ההקלה והליקוט שהקב"ה ילקט את כל בני ישראל ע"י משה בגאולה העתידה -

נזכה ותיכף ומיד ממש ש"כן תהי' לנו", וממילא, כולנו נמצאים, "בנערינו ובוקנינו . . . בכנינו ובכנותינו" - "וארו עם ענני שמיא" - בארצנו הקדושה, ובירושלים עיה"ק, ובהר הקדש, ובבית המקדש השלישי והמשולש, תיכף ומיד ממש, ובאופן דנשמות בגופים דוקא,

ועוד ועיקר - תיכף ומיד ממש.

נזכרים ונעשים

יומן מזמן אמירת השיחה בבית חיינו

העליה לחלוקת המשקה התחלת העליה לגאולה

כ"ק אדמו"ר שליט"א נכנס להתוועדות בשעה 1:45. בכניסתו עמדו שני גוים שחורים (שא' מהם קצין בכיר במשטרה) עם ילדיהם, שהגיעו זה עתה במיוחד מקליפורני' כדי לראות את כ"ק אדמו"ר שליט"א, וכשעבר כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך אליהם ונופף להם בידו הק' לשלום.

אחרי ברכת בופה"ג ו"מזונות", שרו כרגיל "עס קומט שוין די גאולה", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בתנועות חזקות כו"כ פעמים, ובפרט לעבר האורחים שיחיו שעמדו בפירמידה המערבית (שבמשך כל ההתוועדות ליוו את הניגונים מתוך התלהבות גדולה). באמצע הניגון נתן חתיכת "מזונות" לילדי שארף שיחיו (גם השבת עמדו ילדי לאפיין שיחיו סמוך לכ"ק אדמו"ר שליט"א, וכן אביהם ר' חיים דוד שי' עמד בקרבת מקום).

שיחה א' ארכה כ-20 דקות, ובה דיבר על ההוראה מפרשת כי תשא הכוללת את כל סדר ההשתלשלות - מהתורה שלפני בריאת העולם ועד לגאולה האמיתית והשלימה שבסוף כל הענינים (ובעניני התורה - לוחות הראשונות, שברי הלוחות ולוחות שניות), ושצ"ל "נשיאת ראש" בכל הענינים.

אחרי השיחה שרו "כי אלקים יושיע ציון", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה מפעם לפעם בחוזק רב (וכשעודד לעבר האורחים, נוספה בשירתם התלהבות רבה).

שיחה ב' ארכה כרבע שעה, ובה דיבר אודות ההוראה מחודש אדר ש"מרבין בשמחה" ומפורים קטן שקשור עם מש"כ "מי יקום יעקב כי קטן הוא", ו"זה הקטן גדול יהי" (שמגיעים ל"פורים גדול"), ושאינו זה רק "יהי" בלשון עתיד

אלא כיון שפורים קטן כבר עבר לפני כמה ימים, הותחל כבר הענין של "גדול יהי" בעבר.

בהמשך השיחה דיבר אודות המשך הפרשיות עד "ויקרא אל משה" בא' זעירא, שזה קשור עם הא' של דברי הימים "אדם שת אנוש" שלכמה מסורות הוא א' רבתי, ובדוגמת זה יש ג"כ בעבודתו של כאו"א מישראל, וביחד עם הא' בינוני ושלשתן יחד - "חוט המשולש".

אחרי השיחה שרו "שובה ה'". כ"ק אדמו"ר שליט"א טעם מה"מזונות", ועודד את השירה בעוז ובפרט לעבר האורחים שיחיו.

שיחה ג' ארכה כמה דקות ובה הזכיר אודות חלוקת המשקה, ושהכל צ"ל קשור בענין גשמי וממילא מציע שאלו העולים מלמטה למעלה יכריזו באופן שהנוכחים יקבלו חשק ("אָנכאַפּן חשק") וילמדו מפעולותיהם של מכריזים, ועד שהעלי' שלהם תהי' התחלת העלי' של בני ישראל מהגלות אל הגאולה.

אחרי השיחה העמיד הר"ל ג"ג 15 בקבוקים. כ"ק אדמו"ר שליט"א מזג תחילה מכל הבקבוקים לגביעו, ואח"כ מזג מגביעו לכל בקבוק, ומהבקבוק לכוסו של המקבל.

אחרי החלוקה התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן את ניגון ההקפות לאביו הרלו"צ ז"ל, ועודד את השירה מפעם לפעם בחוזק רב. אח"כ הביט לעבר הש"ץ, והלה התחיל לנגן "יהי רצון". שיבנה ביהמ"ק וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בתנועות חזקות ובפרט לעבר האורחים שיחיו.

אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה. ההתוועדות היתה קצרה יחסית, והסתיימה בשעה 3:00.

(מתוך דברי משיח תשנ"ב ח"ג, באדיבות "המכון להפצת תורתו של משיח")

לחיות

רבנים ומשפיעים מדברים ומתוועדים על ה'בכ' שבשיחה

לא מתבלבלים מהב'

הרה"ח נחמיה גרייזמן - משפיע בישי"ק חח"ל צפת, ארה"ק

בשיחת ש"פ תשא תשנ"ב מגלה לנו הרבי חידוש מהפכני. הרבי פורש בפנינו את שלושת השלבים - ראש תוך וסוף, א' ב' וג' - ומדגיש ששלתם הם חלק מהמשך אחד. כלומר: כדי להגיע מהכוונה העליונה - השלב הא', אל השלימות המיוחלת בפועל - השלב הג', אנחנו מוכרחים לעבור דרך השלב הב'. מוכרחת להיות ירידה באמצע, ירידה שהיא חלק בלתי נפרד מהדרך לעליה הסופית.

חידוש זה של הרבי משנה לחלוטין את הגישה שלנו - הן בהשקפה וההסתכלות הכללית על העולם, והן בעבודת ה'.

לא גם בירידה; דוקא בירידה!

בהסתכלות שלנו על העולם, אנו עלולים לחשוב שהשלימות הנעלית ביותר היא דוקא ביציאה ממנו. בהתרוממות מעבר למגבלות העולם.

כאן מחדד לנו הרבי את ההסתכלות החסידית, שאדרבה - דוקא בתוך העולם, דוקא בצמצום וההעלם, דוקא בירידה, שם נמצאים הכוחות הגדולים ביותר. דוקא זו הדרך להשלים את הכוונה העליונה. לא רק שאסור להתעלם ולברוח מהעולם וצריכים להתעסק גם איתו; אדרבה, יש לזכור שדוקא בו נמצאת התכלית.

אבל החידוש של הרבי אינו רק הבנה עמוקה יותר, אלא גם ובעיקר שינוי משמעותי בעבודת ה' שלנו.

לעיתים בתודעה שלנו מונח שאנו בעצם אמורים להיות מושלמים, וכמובן שעבודת ה' שלנו צריכה להיעשות על הצד הכי טוב. ואז - כאשר מגיעים לירידה כזו או אחרת, אנו נופלים ונשברים. אנו בטוחים שהמצב הוא רע.

הרבי מלמד אותנו שהכל חלק מהכוונה העליונה. כולל שלב הב', הירידה - שהיא אינה טעות ואסון, אלא חלק מהכוונה. אפילו חטא העגל, ירידה שהגיעה בבחירה חופשית של בני אדם - אפילו ירידה כזו מגווסת ומכוונת מלמעלה.

פתאום מצב הרוח קשה. לא 'מתפלל' לנו ואיננו מצליחים להתקדם כראוי... אנו עלולים לחשוב שהשלימות היא ביום מוצלח. אבל הרבי מראה לנו שאדרבה, הכוונה היא דוקא בירידה!

כשברור לנו שהכל הכל מגיע מלמעלה, איננו מפחדים מהירידה. איננו מפחדים קודם לכן, מכך שאנו עלולים ליפול ולרדת; ואיננו מפחדים לאחר מכן, כשכבר ירדנו ונפלנו - אנו נשארים איתנים וממשיכים להתקדם בלי להתפעל.

איזה יום מוצלח יותר?

באותיות פשוטות: ביום אחד, אנו יכולים לקום במצב רוח מרומם. העבודה שלנו מצליחה בקלות, הלימוד והתפילה הולכים 'חלק', ואנו מרוצים ומסופקים. אך ביום שלאחר מכן - פתאום מצב הרוח קשה. לא 'מתפלל' לנו ואיננו מצליחים להתקדם כראוי... אנו עלולים לחשוב שהשלימות היא באותו יום מוצלח.

אבל הרבי מראה לנו שאדרבה, הכוונה היא דוקא בירידה! הקב"ה הוא זה ששם אותנו כעת ביום שבו לא 'הולך', ואם כך ברור שדוקא ביום הזה ובמצב הזה תושלם הכוונה העליונה.

חסיד אחד הגיע לרה"ק ר' מנחם מענדל מקוצק, כשהוא מלא בטרוניות על קשיים שיש לו בעבודת ה', אך הקוצקער השיב לו: "ומה אתה מתלונן? יקר בעיני ה' המותה לחסידיו". זה בדיוק מה שמביא לה' את הנחת רוח הגדולה ביותר".

כשאנחנו חווים נפילות, מחשבות זרות, התמודדויות כאלו ואחרים - אנחנו מרגישים עם זה לא טוב, ומייחלים להיות במצב אחר, טוב יותר... נכון שלפעמים היינו שמחים להיות בשלב הא' או הג' המושלמים. אבל חייבים לזכור שזה חלק מהענין. חלק נורמלי וטבעי מהתהליך. זהו הסדר שהקב"ה קבע - שמהא' שבתחילת החיים עד לג' שבסיום העבודה, במאה ועשרים שנה, עוברים באמצע

החיים - ובפרט בגיל הבחרות - הרבה קשיים והתמודדויות. לא צריכים לחלום על חיים ורודים יותר, אלא לזכור שזו בדיוק הכוונה העליונה.

שלב הב' - לתמיד?

לאידך, יש להיזהר - כאשר מתבוננים בכך ששלב ב' אינו חסרון, דוקא בתוכו ועל ידו נשלמת הכוונה, עלולים להסתפק בכך ולחשוב שאפשר להישאר למטה...

ראשית, צריכים לזכור את הענין הפשוט ביותר: יש לנו שולחן ערוך. יהודי אמור להיות צמוד אליו, ודרכו להיות מחובר לרצון ה' ולא לסטות ממנו כמלוא נימה. וזו הסיבה הפשוטה ביותר לכך שעם כל הביאורים בעילוי שבשלב הב' של הירידה וכו', אין לנו את הזכות לבחור לרדת.

אבל יש כאן גם נקודה עמוקה יותר. ובלשונו של הרבי בשיחה: "הבי"ת שכולל את הירידה והחטא - מצד עצם ענינו מבטא שקודם לזה בא האל"ף, היינו שהבי"ת הוא באמת רק שלב שני שבא לאחור האל"ף ומוליך לגימ"ל".

זאת אומרת: המעלה שבבי"ת, בשלב הירידה, אינה כאשר אתה מרגיש בנוח למטה... אדרבה, כל רגע ורגע שבירידה אתה מרגיש שזה לא המקום שלך! אתה זוכר כל רגע שהגעת מהא' - ממקום עליון יותר, ואתה לא שוכח את הרצון והכוונה להגיע מכאן אל הג' - העליה הכי גדולה.

זה שאתה נמצא בב' ולא נופל ברוחך, זה בגלל שאתה זוכר שהקב"ה שם אותך שם. הוא החליט כך. רק באופן הסתכלות זה הופך להיות גם הב' חלק מהכוונה העליונה. אבל כאשר אתה בעצמך בוחר להיות בב', ולא מנסה להתקדם הלאה - אז כלל לא מורגשת המעלה שבירידה...

תמיד לראות טוב, ותמיד לשאוף הלאה

לסיכום, ככל שלב שבו אנו נמצאים בחיים - עלינו לזכור את שתי הנקודות:

א' - אנחנו נמצאים כרגע בשלב ב', שלב ביניים, ומוכרחים לצאת מכאן ולהתקדם הלאה לגאולה מהמצב הנוכחי; וב' - גם כאשר אנו נמצאים כאן, במצב זה, אין כאן שום חסרון וטעות. כי לא בחרנו זאת מעצמנו - הקב"ה הוא שהעמיד אותנו כאן, וזה סימן שדוקא כך נצליח למלא את רצונו.

זו דרך החיים המיוחדת שהרבי מעניק לנו בשיחה נפלאה זו, ובאמצעותה נתקדם ונגיע אל שלב הג' הסופי והעיקרי - הגאולה האמיתית והשלימה.

לראות את הירידה במבט של עצמות

הרה"ח שמואל ששון - ר"מ בישי"ק תורת אמת, ירושלים עיה"ק ת"ו

דבר מלכות ש"פ כי תשא ה'תשנ"ב היא מהשיחות הכי אחרונות, לעת עתה, ששמענו מהרבי מלך המשיח שליט"א, והשיחה האחרונה שהוגהה בשלימותה.

אפשר לראות לגבי הרבי הריי"צ, שהרבי שליט"א מתבטא "הלוואי היו מדקדקים אנ"ש ובפרט התמימים . . . בשיחותיו, ובפרט אלו משנת השי"ת והשנה שקדמה לה". הרבי הדגיש שבשיחות אלו "דער רבי האט אלץ באוורענט" [=הרבי הבהיר הכל], כלומר, שבשיחות אלו נמצאים כל הנקודות החשובות שאנחנו צריכים כיום.

ניתן אולי לומר, שבשיחות גופא, ככל שמדובר בשיחות האחרונות יותר - כך מתגלים בהם הענינים העמוקים ביותר.

שיחות שהולכות ועולות

אכן, כשמבחינים בקו העובר לאורך השיחות, רואים עליית מדריגה; למשל, בשיחות קיץ תנש"א מדובר בעיקר על הגאולה בכללות, לעומת שיחות חורף תשנ"ב שבהם הביאורים עוסקים במלך המשיח בפרט.

בשבועות האחרונים שלפני כ"ז אדר, הרבי פורש קו ארוך ונפלא של שיחות שנקודת כולן היא 'עצמות'. בשיחת כ"ב שבט הרבי מדבר על הדירה בתחתונים כפי שמתאחדת עם ה"דייר" - העצמות. בשיחת ש"פ תרומה הרבי עוסק במעלתו של יהודי כ"זהב", בגלל הקשר התמידי שלו עם העצמות. הקשר העצמי של יהודי לקב"ה מתבאר בהרחבה גם בשתי השיחות של ש"פ תצווה.

ואז באה שיחת ש"פ כי תשא, שבה מופיע ביאור נפלא - שמצד אחד מגיע מתוך ההסתכלות העצמית ביותר על יהודי, ומצד שני "מוריד" זאת למקומות הכי נמוכים.

הביאור העיקרי בשיחה הוא, שכל דבר מתחלק לשלושה - ראש תוך וסוף. אל"ף - תחילת הענין והמטרה שלו. בשלב זה הכל עדיין נראה ורוד. ב"ת - העבודה בענין עצמו. כאן אנו יורדים ומתמודדים עם המציאות, כולל הירידות שבהן ניתקל בדרך. גימ"ל - שלימות וגמר הענין. הרבי מסביר כיצד רואים את התהליך הזה, עם כל שלושת השלבים, בפרשת כי תשא.

אך הרבי אינו מסתפק בביאור זה. בתחילת סעיף ז', ממשיך הרבי ושואל: איך ייתכן לכלול בפרשה אחת את הענינים השונים הללו, העליה שמלמעלה והחטא שבא מהאדם?! כשהרבי שואל זאת, הרבי אינו מסתפק בביאור שעד עכשיו - שזוהו הסדר והתהליך, שישנה ירידה ואחריה עליה. הרבי חותר כאן לחידוש עמוק יותר.

יהודי בירידה? לא יכול להיות!

וכאן, מגיע הרבי לחידוש הגדול שבשיחה הזו: שלושת הענינים הללו הם ענינים שהקב"ה קבע. כך עלה ברצונו שיהיה הסדר בעולם, שתהיה ירידה חיצונית לפי שעה, כדי להביא לעליה נצחית שלא בערך - מעלת התשובה שתביא לגאולה.

למרות שכבר בסעיף הקודם דובר על עליה, כאן הביטוי הרבה יותר חזק. זו לא ירידה צורך עליה, זו אינה ירידה כלל! נקודה זו הופכת לנו את ההסתכלות על השלב הב', הירידה.

ומאיפה הרבי מכריח אותנו להבין שהירידה אינה אלא עליה? ההכרח של הרבי הוא מכך שיהודי אינו שייך כלל בשום אופן לחטא! ואם כך, אם יהודי מתמודד עם חטא ואפילו נכשל, זה יכול להיות רק מהקב"ה. וזה שהקב"ה תכנן זאת, זה "בחסדו הגדול", שבביל להביא את היהודי לעליה הכי גדולה.

במילים אחרות: הרבי מסתכל עלינו במבט פנימי, כפי שאנחנו באמת חד עם העצמות, "ישראל וקודשא בריך הוא כולא חד" - בהמשך לקו של השיחות בשבועות האחרונים, על הקשר של יהודי עם עצמות. ומצד זה, ברור שיהודי איננו שייך לירידה וחטא כלל.

הידיעה שכל הקשיים והירידות הם מהקב"ה, "בחסדו הגדול", היא המנוע הכי חזק לעבור הכל מתוך שמחה גדולה. כמו אדם שיש בדרכו מכשול; אם הוא הולך - צריך לעלות עליו ולעבור בוהירות, אבל אם הוא רץ - הוא מדלג עליו

במהירות ובקלות. אם אני זוכר שאני בעצמי גבוה, באין ערוך מכל העניינים - אני מצליח לרוץ ולנצח בקלות ולהגיע מיד לעליה הכי גדולה. בעצם, אני לא מתעסק עם זה; אני מעל זה.

לא לברוח מהתמודדות

המסר הזה הוא לשני הקצוות. לבעל תשובה - מי שהיה במקום לא טוב וכעת מקבל על עצמו לצאת ולהתקדם הלאה, אך תמיד נזכר במצבו הקודם והמחשבות על כך מייאשות אותו. והרבי מבהיר לו שזוהי טובתו. זו בעצמה העליה, שעל ידה יגיע לדרגה הכי געלית.

הרבי מסתכל עלינו במבט פנימי, כפי שאנחנו באמת חד עם העצמות, "ישראל וקודשא בריך הוא כולא חד". ומצד זה, ברור שיהודי איננו שייך לירידה וחטא כלל

ולאידך, גם לבחור החסידי - שלומד בסדרים, מתפלל, עוסק במבצעים וחי משיח וכו', אבל בתת מודע בורח מהתמודדות עם הנפש הבהמית וממלחמה עם הנטיות לעניינים לא רצויים. קשה לו להסכים לכך שזה קיים בתוכו.

אבל כאן בשיחה, הרבי הופך את הראש: הרבי מסביר שהירידה מגיעה מהקב"ה, והיא היא הרצון שלו. גם אם אתה מחזיק מעצמך קדוש, ולא שייך לזה, עליך לדעת שגם הנטיות הלא מוצלחות הללו הן קדושות. הקב"ה הכניס אותן בך, כי הוא רוצה להגביה אותך למקום געלה, הרבה יותר מהמצב הקודם. אחרי ההבנה הזו - כשמגיע הרצון להשתנות באמת ולעבוד על כך - עליו ללכת ולהתייעץ עם המשפיע "ברחל בתך הקטנה", כיצד להתקדם בעבודה בעניין הזה.

זו בעצם המעלה של חסידים על מתנגדים: חסידים מכירים את עצמם ואת מהותם ומתמודדים איתה. ולכן כאשר בחור - ובכלל, כל חסיד - מבין את הנקודה הזו ומפנים אותה, הוא בעצם משתנה מסתם יהודי טוב או 'בחור חסידי' - לחסיד.

כאשר אתה עובר את זה, מתמודד נלחם ומנצח - הקשר שלך לרבי מתחזק. אם תתחמק מהתמודדות, תוכל להמשיך להיות "ילד טוב ירושלים", להיות "בחור חסידי", אבל כל זה ישאר תגית חיצונית. בזכות הסביבה, החברים וכו'... כדי להיות חסיד בעצמי, אני מוכרח להתמודד עם המצבים הקשים והירידות, להגיע לדרגת "בעל תשובה".

השיחה הזו של הרבי היא מתנה נפלאה. כאשר נאמץ את ההסתכלות העצמית והפנימית של הרבי עלינו וננסה לעבוד בהתאם, כל העבודה שלנו תשתנה לחלוטין, ותקבל אור חדש - אור של ימות המשיח.

להעיר

עיונים וביאורים מאת התמימים ואנ"ש

חטא יכול להביא לעליה?

בס"ז בשיחה מבאר הרבי שבכל דבר בעולם ישנם ג' שלבים: תחילת הענין, אמצעו וסיומו ושלימות הדבר. ואומר שכן הוא בכללות בריאת העולם. ולאח"ז מוסיף שכן הוא אפילו בחטאים, שמכיוון שהקב"ה רוצה להביא את האדם לשלימות נעלית יותר מכפי שהוא מצ"ע, לכן מביא עליו את החטא שהוא שלב האמצע, כדי להגיע לסיומו ותכלית הענין - דרגא נעלית יותר.

וצריך להבין:

יסוד ברור הוא בתורה שיש לכל יהודי בחירה חופשית אם לקיים את רצון ה' אם לאו, וזהו גם הטעם למציאות השכר ועונש על זה. ואילו כאן בשיחה מבאר שכל עניין החטא הוא מלמעלה, ובדווקא, כדי להביא את היהודי לדרגא נעלית יותר. וכיצד מתיישבים הדברים על אופנם?

אמנם במק"א מבאר הרבי נקודה זו בהרחבה, שאמנם ישנה כוונה ותכלית במעשה החטא - אך זהו בהירידה שע"י החטא ולא בעצם פעולת החטא (כך משמע שם).

זאת אומרת: במעשה החטא האדם אכן מקיים את היפך רצון ה', אך הקב"ה מלמעלה זימן לו עבירה זו כדי שיגיע למדרגה נעלית יותר. כלומר אין רצון ה' שיעשה את העבירה, אלא שהדרך להגיע למדרגה הנעלית היא ע"י הירידה הנגרמת בעקבות החטא.

יותר מכך: אף שבחטא עצמו ישנו הן ענין שלילי והן ענין חיובי (כנ"ל) - הרי לגבי היהודי, מודגש דוקא הענין החיובי. ובלשונו הק' של הרבי²: "ועד שאפילו

(1) לקו"ש ח"ה ע' 66 ואילך (שיחה א' לך לך). ד"ה באתי לגני תשל"א ס"ה (סה"מ מלוקט ח"ה ע' קנד) ואילך, באריכות יתירה.

(2) לקו"ש ח"ו ע' 236 הערה 14.

החטא שישראל עושה - התכלית בזה הוא העילוי שהיה אח"כ ע"י התשובה. ואף שהחטא גופא הוא היפך רצונו ית' ושכירתו של החטא זוהי תקנתו, הרי בנוגע לישראל העושה את החטא - מכיון שבודאי סופו לעשות תשובה, העילוי שהיה בו אח"כ ע"י התשובה ישנו בפנימיות ובהעלם גם מקודם (ראה בארוכה לקו"ש ח"ה ע' 65 ואילך [היא השיחה הנזכרת לעיל] ובהערות שם).

ועפ"ז יומתק מה שע"י תשובה (מאהבה) "נעקר עווננו מתחלתו" (יומא פו, סע"א ופרש"י שם) - אף שהסיבה לעקירת העון היא התשובה, וכל "מסוכב" בא לאחרי הסיבה - כי . . . הכוונה בהחטא גופא בנוגע לישראל (משא"כ בנוגע להחטא, שהוא היפך הרצון כנ"ל) היא העילוי שע"י התשובה". ע"ש עוד.

הת' מנחם מענדל שי' קורנט

קבוצה, 770 בית משיח

תגובות

תגובות שנתקבלו במערכת לגליונות קודמים

השייכות ד"אבני מילואים" למעלת ועבודת היהודי

(גליון ו"ח - פרשת תרומה, מדור 'להעיר': "מדוע מעלת היהודי מתבטאת ב"זהב"?")

במדור "להעיר" בקובץ "מדקדקים" גליון ח"י לש"פ תרומה, הקשה הת' ש.ד.מ. בנוגע לביאור כ"ק אדמו"ר מה"מ בשיחת ש"פ תרומה תשנ"ב אודות מעלת היהודי שמאוחד עם עצמותו ית', שזהו הטעם לכך שה"זהב" הוא הראשון בנדבות המשכן, כיוון שמבטא את מעלתו של היהודי. ושאל, שהרי בסוס"ג אומר כ"ק אד"ש מה"מ ש"אבני שהם ואבני מילואים" הם הכי חשובות מכל נדבות משכן. ואם כן, מדוע מעלת היהודי מתבטאת בזהב ולא באבני שוהם ואבני מילואים?

ונראה להוסיף על שאלתו: שבהנחה ה"בלתי מוגה", כתוב מפורש שיש ענין העבודה לכל אחד ב"אבני שהם ואבני מילואים". וז"ל: "שיש בכחו של כאו"א מישראל האנשים והנשים והטף לתת לנדבת המשכן וביהמ"ק זהב כסף ונחושת ועד לאבני שהם ואבני מילואים - כיון שביהודי לא שייך כלל ענין הרש, ובמילא יש ביכולתו לנדב לבנין המשכן והמקדש עם כל הענינים האמורים". עכ"ל.

וצלה"ב, דלפי ההשוואה שעושה כ"ק אד"ש בה"מוגה" בין נכסיו של היהודי לבין מעלתו, מדוע אין מעלת היהודי נקראת "אבני מילואים", שכן במפורש אמר הרבי שכל יהודי ביכולתו לנדב אלו אבני מילואים?

וי"ל בפשטות, היות והנשיאים הם אלו שהביאו את האבני שהם, לכן בהשיחה, שכ"ק אד"ש מדבר על עבודת כל יהודי ויהודי, מתבטאת מעלתם של ישראל בזהב דייקא. כלומר, הגם שזה שייך לכאו"א האבני שהם כנ"ל בהשיחה ה"בלתי מוגה". אבל במה שהיהודים עצמם הביאו לתרומת המשכן הי' זהב ולא אבני שהם, לכן אין כ"ק אד"ש מדבר על כך.

ובנוגע לכך שהרבי אומר בפירוש בה"בלתי מוגה" ששייך האבני שהם לכאו"א, אולי אפשר לבאר ע"פ מ"ש בלקו"ש ח"א (שיחה הא' לפ' תרומה) ע' 109, בהסבר העבודה דמחצית השקל המרמות על עצם הנשמה שאין לה התחלקות, כפי ששואל שם כ"ק אד"ש מה"מ, דא"כ מדוע הביאו את מטבע "מחצית השקל" רק מגיל עשרים עד גיל ששים? ומסביר כ"ק אד"ש, שלגלות את זה, אין זה שייך לכולם, ועכ"פ מי שכן מגלה זה הוא ממשיך כח לשאר האנשים שאין ביכולתם לזה. וזה ניתן להם כח לשאר עניניהם "בהעבודה דהמשכת העצמות למטה". ע"ש.

ועד"ז אפשר לומר בנוגע לעניננו: הנשיאים היו ממונים על בני, וע"י שהם הביאו את האבני שהם וכו', נפעל גם אצלם הענין האבני שהם וכו' [וכמוסבר בלקו"ש חט"ז (שיחה הא' לפ' ויקהל) ע' 453, וזלה"ק: "שהקשר של היהודים להתנדבות המשכן נעשה באמצעות השפעת הנשיאים"], שהרי בסופו של דבר עבודת המשכן נשלמה בתרומה הנשיאים, ובנ"י לא נדרשו להביא את אותם אבני שהם.

ונמצא שבעצם יש שייכות בין העבודה של הנשיאים לבנ"י, שבסך הכל כולם פעלו להשלמת המשכן; רק שבענין מסוים בפועל ניתן ע"י הנשיאים. ולהעיר, שבלקו"ש חט"ז שם אומר כ"ק אד"ש "שכל אחד יכול להיות נשיא", ע"ש, ולפי זה יוצא שישנו לכאו"א שייכות לעבודת ה"אבני שהם ואבני מילואים", רק שהנשיאים הביאום - לכל אחד - עד שיהודי יכול להתעלות לדרגא כזו.

ולכן בה"מוגה", שהרבי מסביר את מעלת היהודי כ"זהב" - לא מוכרח שיתייחס לאבני שהם כו', כי סתם כך זה לא ממש שייך ישירות ליהודי מצד עבודתו. ואין סתירה מכך שבמקום אחר כן מתייחס לזה.

הת' שמואל שי' קסטיאל

ישיבה גדולה תות"ל ברינוא, צרפת

מה נותר עוד לעשות

(גליון י"ט - פרשת תצוה, צריך עיון - א)

בגליון דשבוע שעבר (פרשת תצוה), הוקשה במדור "צריך-עיון", מהו פשר ביטוי של כ"ק אד"ש בשיחת תצוה הא' "שלא יודעים מה נותר עוד לעשות" בנוגע להביא את הגאולה, שלכאורה כ"ק אד"ש בעצמו לימד אותנו מהי הדרך הישרה הקלה ומהירה להבאת הגאולה, ועוד ריבוי דברים שתוכנם זהה: הם אינם "סגולות" להבאת הגאולה אלא עניינים השייכים במיוחד להבאת הגאולה ו"יוצרים" אותה, וא"כ אינו מובן: מהו פשר הביטוי "מה עוד נותר לעשות"?

ונראה לומר שאין זו שאלה של יאוש (כביכול), כי אם של תמיהה. שהרי כיון שכתוצאה מקיום ההוראות של הרבי בנוגע לגאולה, אמורה הגאולה לבוא כנ"ל, והרי הוראות אלו נעשו בפועל (כדברי הרבי ש"כבר נעשו כל הפעולות . . .") אם כן, מוכרח להיות שהגאולה תבוא הרגע, כי הרי קיום פעולות אלו מביאים לתוצאה של הגאולה! ואם כן, כיצד יתכן שעדיין לא באה הגאולה בפועל ממש, ואנו נמצאים בגלות "עוד שבוע עוד יום ועוד רגע"??

ועפ"ז, אומר הרבי שמוכרח להיות שצריך לעשות עוד משהו על מנת שהגאולה תבוא, ואנו לא יודעים "מה ניתן לעשות עוד"³!

הת' לוי יצחק שי' טייכמן

ישיבה-קטנה תות"ל קרית-גת, ארה"ק

גילוי עצם הנשמה בכוחות הגלויים

בשיחת תצוה הב' דשבוע שעבר, מבואר שבדורנו לא שייך כ"כ שיהי' גילוי העצם במשך ובתוך עבודת היום הרגיל, שלכן אנו אומרים סדר המערכה אליבא דאבא שאול, שבו הקטורת (עבודת היחידה) היא עבודה בפ"ע ולא באמצע הדלקת הנרות (עבודה דכוחות הגלויים).

ולכאורה צריך להבין: במאמר ואתה תצווה תשמ"א (אותו חילק כ"ק אד"ש מספר ימים לאחר אמירת השיחה) מבואר, שהעבודה כעת (בזמן הגלות) היא להחדיר את העצם גם בציור דכוחות הגלויים, דבר שמביא לכך שיהודי "מוזעזע

3) אינני מתכוון שעדיין לא קיימו הוראת הרבי בעניין קבלת פני משיח וכו', או שמא קיימו ורק שמצד סיבה עלומה פעולות אלו לא פעלו את פעולתם, ה"ו לומר כך. אלא עצם העובדה שאנו עדיין בגלות, ואנו כן עשינו כל הפעולות, מכריח לשאול בתמיהה "מה ניתן לעשות עוד", וכל שנותר לנו אינו אלא להתנחם שהמאורע שקרה או הוא המאורע האחרון וכו', ופשוט.

כולו" מעצם זה שנמצא בגלות. ואילו לפי המבואר בשיחה הנ"ל משמע, שאי"ז שייך שהעצם יחדור כ"כ בכוחות הגלויים?

לכאורה היה ניתן לבאר, ע"פ דיוק לשונו בשיחה שאומר שעבודה זו "אינו שייך כל כך", ולפי זה ניתן לומר שאכן עבודה זו הינה עבודה קשה וכו' ומצד זה אינה שייכת כ"כ. אך אין בזה כל סתירה, כי זוהי הדרישה כעת מכל יהודי, כמבואר במאמר הנ"ל.

אמנם, נראה לומר שלא רק שאין זה סותר כ"כ אלא ב' ביאורים המשלימים ומסייעים זה לזה כביכול.

ואולי אפשר לומר הביאור בזה:

במאמר מדובר אודות הרגשת העצם בכחות הגלויים. כלומר, שגם אדם העוסק בעבודת ה' עם כחות הגלויים שלו - מתפלל כראוי ולומד בהתמדה ומקיים מצוות בהידור וכו', עדיין לא הגיע לתכלית האמיתית. כיון שכל עוד אינו חש ש"כל זה איננו שווה לי", ואינו במנוחת הנפש ("אינגאנצן צוטרייסלט") מכך שלא באה הגאולה, אין זו עבודה שבבחי' גילוי עצם הנשמה ממש. עניין זה אינו מתבטא במעשה כ"כ, כי אם הדגש הוא יותר על "הנחה" ותנועה נפשית בה נדרש האדם להמצאות. ובמילא, הדבר יתבטא במעשיו.

לעומת זאת, בשיחה הנ"ל מדובר אודות הרגש עצם הנפש בתוך העבודה במשך כל היום. שגם כשעוסק בכל צרכיו במשך כל היום - ירגיש עצם הנשמה ויעבוד את ה' בהתאם לזה. ועל זה אומר שאינו שייך כ"כ.

וזה מובן, כי במשך היום האדם מתפקד עם הכוחות הרגילים שלו, ולומר שכל היום עליו להיות במצב של התעוררות עצם הנפש, אין זה שייך כ"כ. משא"כ המבואר בהמאמר, הוא הנחה והרגש שצ"ל מונח בכחות הגלויים, והאדם מעורר את זה אצלו בזמנים מיוחדים כמו בשעת התפילה וכדו', אבל לאו דוקא במשך כל היום חושב על זה ומרגיש את זה וכנ"ל.

ומיהו, בהמאמר קצת משמע, שענין זה חודר ומקיף את כל מציאות האדם וכל כולו חי בזה, והיינו, גם בפרטי עשיותיו שבמשך כל היום כולו.

ואבקש מהקוראים להאיר את עיני בזה.

הרה"ת לוי ש' זלצמן

מנהל רוחני דישיבת תות"ל טורונטו, קנדה

מראי מקומות

מקורות נבחרים להרחבת העיון בנקודות שנתבאר בשיחה

- **בס"ג:** בכל ענין בתורה ניתן למצוא את כל הענינים. ראה במפרשי המשנה לאבות פ"ה מכ"ב שהתורה כוללת כל הענינים וע"י העיון ניתן למצאם. וראה לקו"ש ח"ב ע' 364, ואילו כאן מבאר בעומק שגם בכל ענין פרטי ניתן למצוא כל הענינים. ולהעיר משיחת אחו"ק תנש"א הע' 120 (סה"ש ח"ב ע' 518).
- **בס"ד:** ראש וסוף. ראש היינו לפני תחילת הענין – שיחת ש"פ שופטים – תנש"א ס"ו. וראה גם בשיחת ש"פ תשא תנש"א. סוף היינו לאחר הענין – סה"מ ח"ה ע' ריא ואילך.
- **שם:** א', ב', ג'. בביאור אות א' צורתה ותוכנה ראה ספר הערכים מערכת האותיות ח"א ע' עז ביאור ה', ע"ט סק"ב, פ"ט ס"ב. בביאור ענין אות ב' ראה שם ע' שט פי"ד ואילך. בביאור אות ג' ושייכותה לגאולה ראה שם סוף עמ' שלד ובהערות. ולהעיר משיחת ש"פ נצבים תשנ"ב ס"ה, שמבאר ג' שלבים בהתאם לימים – ראשון, שני ושלישי.
- **בס"ז:** ביאור מה שגם הירידה שע"י חטא האדם היא בכוונה ולצורך עליה. ראה (בנוסף להנסמן בהערה 84) בסה"מ הנסמן בהערה 65, ובמקומות שצוינו שם (הערות 41-42). ד"ה לא היו יו"ט תשל"ה, ובמיוחד בס"ט שם (סה"מ מלוקט ח"ג ע' רמח). שיחת ש"פ מטו"מ תש"נ ס"ה (סה"ש ח"ב ע' 584). וראה גם אג"ק אד"ש ח"א ע' רט.
- **שם:** נוסף להכלל שכל ירידה היא צורך עליה, בנוגע לבני" – הירידה עצמה אינה ירידה, אלא הדרך לעליה. ראה הביאור באריכות בלקו"ש ח"ו שיחת פקודי ב' (ע' 235 ואילך), שבני" התכלית היא בהם גופא, ולכן גם בירידה נרגשת אצלם בפנימיות העליה, משא"כ שאר עניני העולם שהם רק אמצעי. ע"ש.
- **בסי"א:** כעת ההדגשה היא לכל לראש על הגימ"ל כו'. ראה שיחת ש"פ תצא תשמ"ח ס"ה, שבדורות קודמים היתה ההדגשה על הפצת המעיינות, ולא כ"כ על המטרה – הבאת המשיח, משא"כ בזמננו. ע"ש.

לסיכום

סיכום מהלך השיחה בקצרה

בנקודה

פרשת כי תשא כוללת את שלושת הענינים של א' ב' ג' - התיכונן הראשוני, הירידה לביצוע בשטח, והשלמת המטרה בסיום. וזאת כדי ללמד אותנו ששלושת ענינים אלו אינם באמת שלושה חלקים נפרדים - אלא חלק מתהליך אחד. פרשה אחת.

במיוחד עלינו להפנים זאת בנוגע לשלב הב' - הירידה שבאמצע. אנו עלולים להתייחס אליה כתפנית לא רצויה בתהליך, במיוחד כאשר היא כוללת בתוכה חטאים ועונשים המנוגדים לחלוטין לכוונה המקורית. אך כשנזכור שיש מנהיג ומתכנן שמנווט את כל המהלך - נבין שגם הב' הוא חלק מהתכנית. שום דבר לא התבלבל, הכל ממשיך עד לסיום המושלם, הגאולה השלימה.

סעיפים א-ג

פתיחה: התבוננות בפרשה

בפרשתנו ישנו חידוש, שהיא כוללת בתוכה ענינים שונים מן הקצה אל הקצה: מעלת לוחות ראשונות, הירידה הגדולה של חטא העגל, והעליה הגדולה לאחר מכן - ראיית משה בכבוד ה', ולוחות אחרונות.

מכך שמצמידים את כולם יחד לפרשה אחת, מובן שכולם מהווים המשך וענין אחד. וצריך להבין מדוע (ס"א).

בהמשך לכך מקשה: (א) כיצד מתאים שם הפרשה, "כי תשא", לתוכנה של הפרשה כולה - כולל הירידה הגדולה של חטא העגל. (ב) מדוע קרני ההוד ניתנו למשה רק בלוחות אחרונות (ס"ב).

מקדים ואומר שפרשתנו היא פרשה מופלאה, כיון שרואים בגלוי כיצד היא כוללת את כל הענינים כולם (ס"ג).

סעיפים ד-ה

חלק ראשון בביאור: ראש תוך וסוף

וביאור הענין: הקב"ה קבע שכל דבר בעולם מתחלק לשלושה - (א) ראש

(הכוונה הראשונית), (ב) תוך (הדבר עצמו, איתו ועל ידו משלימים את הכוונה), (ג) סוף (המטרה שהושלמה).

בכללות - אלו הם התורה (א'), העולם (ב'), והגאולה (ג'). ובפרטיות - אפשר למצוא את ג' ענינים אלו גם בבריאת העולם עצמה (ס"ד), וגם בתורה עצמה (חומש ופרקי אבות) (ס"ה).

סעיפים ו'י

חלק שני בביאור:

ראש תוך וסוף בפרשתנו. הירידה חלק מהעליה

אפשר למצוא את ג' ענינים אלו בפרשתנו: לוחות ראשונות (א', תורה), חטא העגל ושבירת הלוחות (ב', הירידה למטה) המביאים ללוחות אחרונות (ג', העליה והתכלית). דוקא שבירת הלוחות היא זו שהביאה למעלה המיוחדת של לוחות אחרונות (ס"ו).

מוסיף ומחדד כיצד ג' הענינים מהווים המשך אחד, כולל ירידת החטא שלכאורה הגיעה ע"י חסרון האדם - אך באמת הגיע ע"י שהקב"ה תכנן זאת (ס"ז). ולכן הפרשה כולה נקראת 'כי תשא', כיון שכולה ענין אחד של נשיאת ראש ועליית בני ישראל [ובכך מתורצת השאלה הראשונה בס"ב] (ס"ח).

מבאר כיצד ג' הענינים של ראש תוך וסוף מופיעים בפרשה בצורות נוספות, כולל בשלושת הרגלים שבסיום הפרשה (ס"ט).

וממשיך לבאר את ענין קרני ההוד, שהגיעו דוקא לאחר הירידה (ב'), בעליה של הלוחות האחרונות (ג') [ובכך מתורצת השאלה השניה בס"ב] (ס"י).

סעיפים יא"ג

הקשר אלינו: ראש תוך וסוף בעבודה

ליהודי ניתן הכח לפעול את כל הענינים של ראש-תוך-סוף, אשר מתבטאים בעבודה שבכל יום - מ'מודה אני' ועד 'בידך אפקיד רוחי', מתחילת העבודה ועד סיומה. וכעת, זהו העיקר - סיום העבודה בגאולה השלימה (ס"יא).

ואת הכח לכך מקבלים ממש רבינו, ומבחי' משה שבכל אחד ואחד מישראל - הכוללת את כל הדרגות והענינים, לא רק יראה תתאה ("מילתא זוטרתיי") אלא גם הכתר וכח המסירות נפש (קרני ההוד) (ס"יב).

ותיכף ומיד נלך מגאולת פורים לגאולת ניסן והגאולה האמיתית (ס"יג).

צריך עיון

נקודות לעיון והתבוננות בשיחה השבועית

והנה נקודה זו מופיעה רק כעת בקטע זה, לאחר שמבאר שג' שלבים אלו הם סדר "שהקב"ה קבע", ואינה מופיעה במהלך הביאור של ס"ו (ששם מבאר את ה"ראש תוך וסוף" שבפרשתנו). ויש לעיין, האם אכן נקודה זו יכולה לבוא רק כאן בס"ז, ולא בס"ו, וא"כ מדוע.

ג. בסעיף ח': בהמשך לביאור בסעיף הקודם, שכל עניין החטא אינו שייך לבנ"י, ורק הקב"ה עושה זאת על-מנת להביאם לעליה באי-ערוך – אומר בתחילת הסעיף: "עפ"ז מובן כיצד כל ג' הענינים בפרשה – לוחות הראשונות, לוחות האחרונות ואפילו חטא העגל ושבירת הלוחות שבינתיים – הם כולם חלק מסדר ופרשה אחת "כי תשא".." ומבאר זה באריכות בהמשך הסעיף.

יש לעיין ולהתבונן (בהמשך לצ"ע הקודם), האם כל הביאור אודות ג' הענינים שבפרשה, שהם "חלק מסדר ופרשה אחת", יכול לבוא רק **לאחרי** הביאור בס"ז – שהקב"ה עצמו מביא את עיין החטא כו' (כפי ששמע מהלשון בתחילת הסעיף – "עפ"ז מובן", שבפשטות קאי על הביאור בס"ז), או

א. בכללות השיחה: מבאר שכל הענינים מתחלקים לראש תוך וסוף, ומביא על זה ריבוי דוגמאות: תורה עולם וגאולה; בבריאה גופא; בסגנון של קבלה וחסידות; בתורה גופא; בפרקי אבות; "אוריאן תליתאי".

יש לעיין מדוע נצרכות כל הדוגמאות הללו, בכדי לבאר שכל דבר נחלק ל"ראש תוך וסוף". האם וכיצד זה מוסיף בתוכן הביאור בשיחה לגבי פרשת כי-תשא, שנכלל בה כל סדר השתלשלות?

ב. בסעיף ז': לאחר שביאר בס"ו כיצד ישנם ג' הענינים בפרשתנו, מקשה – כיצד אכן כל הענינים הללו יכולים לבוא בהמשך אחד. ומבאר: "ג' הענינים והשלבים הנ"ל הם סדר **שהקב"ה** קבע, שכל הענינים יתחלקו לשלש – אל"ף, בי"ת וגימ"ל.. ובקטע שלאחרי זה מוסיף: "ויש לומר שדרגת הבי"ת היא לא רק בנוגע לכללות הבריאה (הצמצום), אלא גם בנוגע לתוצאות שבאות מזה, עד גם לענין החטא ושבירה כו" – ומבאר בארוכה שכל עניין החטא אצל בנ"י, מגיע מצד הקב"ה, שרוצה להביאם לעליה נעלית יותר באי-ערוך.

"מילתא זוטרתא". אבל למעלה מזה ישנם במשה ענינים שהם בדרגת בינוני, עד בדרגת רבתי, דרגת הראש ולמעלה מזה – כתר שלמעלה מהראש . . "

ויש לעיין, מה משמעות השאלה ומה משמעות התשובה. שהרי בתשובה לא ביאר "איך מתאים לומר שאצל משה ישנו ענין שהוא "זוטרתא", אלא רק ביאר שבמשה ישנם הן ענינים נמוכים ("זוטרתא") והן ענינים נעלים, ולמסקנא אכן יש במשה ענינים נמוכים. ולאידך, מהי כוונתו מלכתחילה בשאלה – האם לא ברור שיש במשה חילוקי דרגות?

ו. שם: מביא שענין זה של גילוי "קרני ההוד" בבני ישראל "נמצא בגלוי יותר ב"מאן מלכי רבנן", ה"שופטין" וה"יועצין" בכל דור ודור . . ובראשם – מלך המשיח, "וירם קרן משיחו", והוא יחזיר "מלכות בית דוד ליושנה לממשלה הראשונה ובונה המקדש ומקבץ נדחי ישראל, וחוזרין כל המשפטים בימיו כשהיו מקודם, מקריבין קרבנות וכו".

ויש לדקדק בלשונו הק': לשם מה מביא את אריכות לשון הרמב"ם "מלכות בית דוד" כו'? זה שמביא את תחילת הציטוט הוא מובן – היות שמדבר על ענין ה"כתר מלכות" (קרני ההוד) שישנו בכל יהודי, מביא ששלימות ענין זה יהיה אצל מלך המשיח – שיחזיר "מלכות בית דוד ליושנה" וממילא יהיה שלימות ענין זה של כתר מלכות. אך כל ההמשך אודות פעולותיו של משיח "ובנה המקדש" וכו', לכאורה אינו שייך לכאן.

שעצם הביאור הוא ע"פ המבואר לפני זה, שבפרשת "כיתשא" ישנם בגלוי "ראש תוך וסוף", והביאור בסעיף ז' הוא רק תוספת ביאור בנקודה מסויימת.

ד. בסעיף י"א: מבאר תוכן השיחה בעבודת ה', ומסיים: "ועאכו"כ בדורנו זה – הדור האחרון בגלות והדור הראשון דהגאולה . . כעת ההדגשה בעיקר ולכל לראש על סיום ושלימות וגמר העבודה – להביא את הגימ"ל דגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!"

והנה מהמהלך בסעיף משמע, כי "ההדגשה בעיקר ולכל לראש על סיום ושלימות וגמר העבודה" הינה מצד עבודת האדם (שצריך לעשות את עבודתו בהדגשה על עניין זה), ולא רק שעבודה זו **בפועל** מסיימת את העבודה. וכפי שניתן לראות, שבכל הסעיף מבאר בארוכה מה משמעות האל, ב' וג' בעבודת האדם. ולפי זה יש לעיין כיצד מתבטא ענין זה בפועל בעבודת האדם, כיצד נראית עבודה שבה מודגש "להביא את הגימ"ל דגאולה", ובמה היא שונה מהעבודה עד עתה?

ה. בסעיף י"ב: בקשר לבחי' משה שבכאו"א, מקשה: "איך מתאים לומר שאצל משה (ומשה שבכל א') ישנו ענין שהוא "זוטרתא" (קטנות)"? ומבאר: "ויש לומר, שבמשה גופא ישנם כמה וכמה דרגות: רגלו של משה, גופו של משה, עד לראשו וכתרו של משה. ובנוגע ליראה **תתאה**, הקשורה עם דרגת רגלו של משה . . נאמר הלשון

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ח הרב **ירחמיאל** שי' וזוגתו מ' **חנה** תחי' וב"ב:
חי' מושקא, דבורה לאה, שיינא, מנחם מענדל,
חווה רבקה, דוד, שיינדל גיטל, מנוחה סימא,
צבי הירש, יקותיאל דובער שיחיו

בעלינאָוו

שלוחי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
להצלחה רבה ומופלגה בעבודת השליחות
לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
ס. פאולו - ברזיל

נתרם ע"י הרה"ת ר' **שמואל** וזוגתו מרת **שטערנא שרה** שיחיו

שפריצער

לעילוי נשמת

מרת **לאה** ב"ר **חיים** ע"ה **טאוב**

נלב"ע י"א אדר ה'תשע"ב

ויה"ר שתיכף ומיד יקויים הייעוד 'הקיצו ורננו שוכני עפר' -
והיא בתוכם, בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א,
תיכף ומיד ממש

